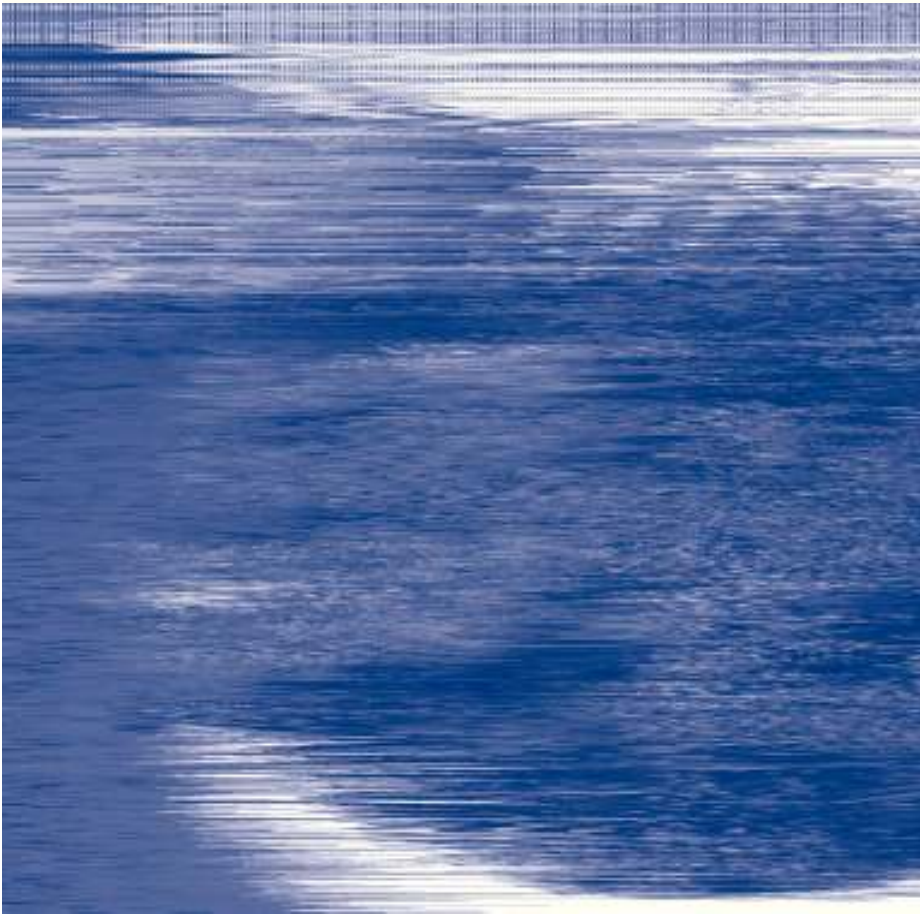

De Vitis vinifera

door Toon Bruin

Vitis vinifera is de Latijnse naam van de druif. 'Vinifera' betekent: 'wijn voortbrengend'. Er zijn witte en blauwe druiven in wel 600 variëteiten. In Nederland wordt de plant ook wel wijnrank of wijnstok genoemd. De wijnstok kwam al 4000 jaar geleden voor rondom de oude stad Ur in Mesopotamië. Ook de dadel en olijf komen oorspronkelijk daar vandaan. Mesopotamië lag tussen de rivieren de Tigris en de Eufraat. De rivieren ontspringen in wat we nu kennen als Irak. Via Irak stromen de rivieren naar Iran om uiteindelijk uit te monden in de Perzische Golf. Nechao II van Egypte voerde oorlog tegen Mesopotamië. Deze aanval werd door Nebukadnessar afgeslagen. In 597 voor Christus werd Jeruzalem door de

Mesopotamiërs veroverd en kort daarna heel Egypte. Sinds die tijd werd er in Egypte tijdens de farao's langs de Nijl wijnbouw toegepast. In 331 voor Christus werd Mesopotamië onder leiding van Alexander de Grote door de Grieken verslagen. Griekse kolonisten namen de wijnstok mee naar de omgeving van Marseille. De Romeinen namen tijdens hun veroveringen het estafettestokje (de wijnstok) over. Zij zorgen voor verdere verspreiding via Galicië (Frankrijk) naar de rivieren Moezel en Rijn in Germanica (Duitsland). In ons land kwamen zij bij een kleine nederzetting aan de Maas. Die nederzetting noemde zij Trajectum. Deze zou later uitgroeien tot de stad

Maastricht. De Grieken vervoerden de wijn in grote aardenwerken kruiken (amphora's). De Romeinen waren ertoe in staat om de wijn te bewaren en vervoeren in houten vaten. Ook waren de Romeinen bij machte om glazen flessen te produceren.

Retsina en vermout

De problemen die de Grieken en Romeinen hadden om de wijn te bewaren, omdat wijn bij langdurige blootstelling aan zuurstof gaat oxideren, probeerden zij op te vangen. De Grieken mengden hars van de ceder met de wijn, waaraan ze hun retsina te danken hebben. De Romeinen aromatiseerden de wijn met kruiden en zo ontstond de vermout. De monniken in de kloosters verbeterden en verfijnden de technieken. Een belangrijke ontdekking aan het eind van de zeventiende eeuw was de kurk. Wie echter de eer toekomt om de kurkentrekker uit te vinden is niet bekend. De Spanjaarden namen de wijnstok tijdens hun veroveringen van Midden- en Zuid-Amerika mee. Hollandse zeilschepen namen de wijnstok mee naar Zuid-Afrika, Australië, Tasmanië en Nieuw-Zeeland. In Noord-Amerika bestonden de inheemse soorten Vitis labrusca, Vitis riparia en Vitis rotundifolia. Deze soorten leverden wijn van slechte kwaliteit. Bovengenoemde soorten werden naar Europa overgebracht om er mee te experimenteren. Echter met de invoer van deze soorten werd ook de druifluus (Phylloxera vastatrix) ingevoerd. De druifluus overwintert op de wortels van de plant. De Europese soorten waren niet bestand tegen de druifluus. In 1864 werd de druifluus voor het eerst waargenomen. In minder dan 20 jaar was